

כס"ד. ש"פ מקץ, שבת חנוכה, אדר"ח שנת ה'תשמ"ב.
 הנתת ה' בלתי מוגז
 רנני ושמתו נח ציון גוי', ויודוע הדיקון בזה בתו"א לרבנינו
 הזקן (ובדורושי הנשיאים שלאח"כ), מה ענין זה
 להפטרות חנוכה שמחתילין ברנני ושמתו וגו' והי'
 (ראו"י) להתחיל מן ראיתי בהנהגות זות וגו' שבסוף
 הפרשה, שבזה ניכרת השייכות לחנוכה. גם צריך להפ' ענין
 ב' הלשונות שבפסוק זה, רנני ושמתו, ואיחא בזהה' דשמתה
 בצפרא ורננה ברמשא, מהו הקשר דענין זות לחנוכה. גם צריך
 להבין מדוע נקראו ישראל בפסוק זה בשם בת ציון דקרא, או
 שיש להם כמה שמות, דנקראים גם בשם אחותי כמ"ש פתחי לי
 אחותי רעיתי גו', וגם בשם אמי כמ"ש בעטרה שעטרה לו את
 גו'.

אך הענין הוא, דהנה התשמה נקראת בשם בת (וכמובאר במ"א
 שהנשמות לפני ירידתן למטה נק' בנות ירושלים),
והנשמה למטה מאברהם רמה לבירא עמיחאוו,
לפני בזמן הגלות, ובפרט בעלת האמה דמשיחא, היינו אחרי
 הזמן שבגלות, שבו עוד הייתה האמה מימי הבית, כמ"שי ותאכל
 ותשבע ותוחר, וארז"לני ותוחר בימי רבי, דאז עדיין היו
 התנאים והאמוראים שהם דורעו וירכין בטרא דקדושה.¹⁴
 משא"כ בזמן עקבתא דמשיחא הנה אז הוא תכלית הירידה ולכן
 נקראים אז ישראל בשם בת ציון דוקא. ועי' ירידה זאת לתנאים
 להעלי' דלע"ל, כיחרון האור מן החושך כו'. גוהב רנני
 ושמתו בת ציון גו', כי עי"י הרננה ברמשא הירידה בגלות
 הנק' לילה, ובבת' בת, עי"ז נאיים לסיגום הכתוב, כי הנה
 בא ושכנתו בחורך גו', דקאי על הגאולה העתידה. וזהו מה
 שמשיך -

- 1) זכרי' ב, יד. 2) רד"ה זה (הב') - פרשתנו לו,
- סע"ד ואילך. 3) רד"ה זה בשערי אורה (כד, סע"ב).
- 4) כ"ה בשערי אורה שם. 5) זכרי' ד, ב. 6) ח"א רכט, ב
- 7) שה"ש ה, ב. 8) שם ג, יא. וראה שהש"ר עה"פ (פ"ג, יא
- ב). שמו"ר ספ"ב. במדבר"ב פ"י"ב, ה. 9) לקו"ת שה"ש ו,
- 10) שה"ש א, ה. ועוד. 11) ל' חז"ל - חגיגה ה, ב.
- 12) רות ב, יד. 13) שבת ק"ג, ב. 14) נוסח ה"מפענה לשר
- 15) ראה גם תו"א שמות נא, רע"א.

בפני עצמו, כהנהגים בפני עצמם לויים בפ"ע וישראל בפ"ע,
 והחידוש שע"י השלום הוא שכולם יהיו מצאיא אחת, דע"י
 הנהגים בעבודתם ולויים כדוכנס וישראל במעמדם מקריבי קרבן
 אחד שהיה לרצון כו'.²⁰ ובעבודת האדם הו"ע לימוד התורה
 וקיום המצוות בהקדמת עבודת התפלה, היינו שכל ג' הקוים הם
 ביחד. וזהו מה שמשיך והיא כפורחת עלתה נצוה²¹ דקאי על
 העבודה דק"ש שהיא שלימות עבודת התפלה, שע"י הפריחה הוא
 בזריזות. ועי' המבואר²² בענין מקל שקדים דאהרן, והנה פרח
 מטה אהרן, שהפריחה היא במהירות וזריזות, ועי"ז הוא גם
 בברכת כהנים.

רע"י העבודה בג' הקוים בשלימות, עי"ז נאיים למ"ש בגמ' שם
 גפן אלו ישראל שונאמר²³ גפן ממצרים חסיע, ומבאר כ"ק
 מו"ח אדמו"ר במאמר ע"פ זה במאמר הגאולה די"ב
 תמו²⁴, דכל כוונת הגלות היא בשביל חסיע, העלי' שעל ידה,
 וכמו בי"ט כסלו שהמאמר והגאולה פעלו עילוי בהפנת המעיינות
 שלאח"כ²⁵, ועי' העבודה דייפוצו מעיינות חוצה, ואחדות בני"י,
 נאיים להגאולה, ובאופן של חסיע, בזריזות (עי"ד מקל שקד
 הנ"ל) במהרה בימינו ממש, בביאת משיח צדקנו.

* - - -

- 28) ראה גם אורח"ת שם, ב. 29) וישב שם. 30) ראה
- שה"ש פ"ד, ג. אורח"ת שם תתקו, ב. 31) ראה גם בי"ר שם.
- רמב"ן עה"פ שם. אורח"ת שם תתקט, א-ב. 32) לקו"ת קרח נה
- נה, ג ואילך. סה"מ"צ (דרמ"צ) ק"ב, א-ב. ועוד. 33) תהלים
- 33) תהלים פ, ט. 34) סה"מ קונטרסים ח"א קעו, ב ואילך
- ואילך. 35) ראה תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

הנתת ה' בלתי מוגז

רני ושמיח -

חשיב ואיך ואפס ממש. ובענין אשר עיניך בעיניך נראה וכו' הוא היחוד דייחיות ויחודיות²⁶. ודוהי בחי' אהרן כהנא רבא, שהמשיך מביח' רב חסד, חסד דע"ש²⁷, שמצד בחי' זו יכול להיות היחוד דייחוד וע' ויחודות. וזה קשור עם מה שהדלקת הנרות היא ע"י המלאך²⁸, ומציאות השמן היא ע"י כתיבת הזית, כמ"ש²⁹ כתיבת המלאך גו', וזהו ע"ד הנה"ל, דדוקא ע"י היירידה שבזמן הגלות באים לגלילי, פנימיות עתיק לע"ל.

ויהי רצון, שע"י לימוד ענינים אלו, וע"י הפעה המעיינות בכלל, נבוא בקרוב ממש לגילוי בחי' פנימיות עתיק, ובפרט בימי חנוכה, שאז הדלקת הנרות היא עד דכליא ונגלא דתרזודא³⁰, היינו שפועלים גם בתרמוד אותיות מורדות³¹, ופועלים בהם את הכליון, וככ' הפירוש שבכ"ל³², (שע"ד ב' הפירושים בפסקוק³³ להשבת ח"י רעה מן הארץ גו'), העברה מן העולם (אתכפא) וכליון מלשון כלות הנפש³⁴ (אתכפא) ונכמ"ש³⁵ אז אהפור אל עמי שפה ברורה גו' לעברו שכס אתו. אבל גם אז יהי נזכר שונפלנו³⁶ אני ועמך מכל העם גו'³⁷, ובאופן דאין ערוך, שהרי אתה כחרתנו כו', והיינו מלכים אומנין ושרותיהם מנחות³⁸ גו'³⁹. וע"י כהניך הקדושים⁴⁰, כמאמר⁴¹ משה ואהרן יהא עמנו חיה' הדלקת המנורה לדביר ביתך ופינו את היכליך וטהרו את מקדשיך והדליקו נרות בהצרות קדשך, ע"י כהניך הקדושים, במהרה בימינו ממש

והנה"ל
מלכות
הנה"ל
מלכות
הנה"ל
מלכות
הנה"ל
מלכות
הנה"ל
מלכות

חשיב -

26) ראה סה"מ תקפה שם. תרכ"ז ע' קנח. 27) ראה כהנא בספר הערכים שם הע' 21. 28) בהבא להלך ראה לקויות בהעלותו ל', סע"ב ואילך. 29) הצוה נד, כ. 30) שבת כא, ב. 31) עמך המלך שעך קריח ארבע רי"פ קי"א. קה"י ערך תרמוד. 32) במקורות שם ר' ו. תו"כ עה"פ. 33) סה"מ מצותו חר"ל (סה"מ חר"ל ע' מד), תרע"ה (סה"מ תרע"ה ע' קיח). 34) צפני גו' ס. 35) תשא לד, שד. 36) ישע"י מט, כג. 37) נוסח "הנרות הללו". 38) תוד"ה אחד פסחים קיד, ב. וראה גם יומא ה' ב. 39) בהודאת יועל הנסים דחנוכה.

הנחת הית' בלתי מוגה

רני ושמיח -

שמשיך אח"כ ראייתו והנה מנורת זהב כולה וגו' ושבעה נרות ע"י גו', שכל המנורה היא מציאות אחת שלמה. ונראה כמ"ש אל מול פני המנורה לע"ל (וכדאי בפע"ה דכל הגילויים מניירות עתה שינתגלה לע"ל) וכן ע"י רוק לע"ל יתגלה שער ימות המשיח הם מבחי' הצינורות עתיק ורוק לע"ל יתגלה כתי' פנימיות עתיק.

והנה כל הגילויים דלע"ל, חל"ל, במעשינו ועבודתנו עתה בזמן הגלות¹. ועד"ז יובן בענין הנה"ל, שנמשך ע"י העבודה עתה. והענין הוא, דהנה כתיב² דבר אל אהרן גו' בהעלות את הנרות אל מול פני המנורה גו', היינו שהעלות הנרות היא ע"י אהרן דוקא. ומבאר רבינו דוקן בד"ה בהעלות תקס"ב שבלקו"ת³ שבימי חנוכה אלו יצא לאור בנוסחא אחרת⁴ וכו'⁵, דד' נרות המנורה הם כנגד ז' הסוגים שבשראל שכנגדם יש שבעה רועים, והם כנגד ז' המדות. ואהרן ענינו הוא מדה החסד והאהבה. ואף שגם אברהם מדת ה' איתא בהרזג אית חסד ואית חסד, אית חסד עולם שהוא החסד שבסדר השתל', שזו הייתה מדה החסד דאברהם, עולם חסד בחי' ורב חסד⁶, חסד שלמע' מהשתל', שהוא בחי' החסד דאהרן כהנא רבא. והביאור בזה, כי אהרן הוא אותיות נראה, ע"ש הכתוב⁷ אשר עיניך בעיניך נראה אתה ה' גו'⁸. דבעבודת האדם יש בחי' יחודות ויחודיות⁹. ויחודות הוא שלמע' וילמע' אילן, דפירוש אילן הוא שאינו מושג ויחודות הוא כלא הוא היש האמיתי וכל מה שלמטה הוא אילן, היינו שהוא כלא

חשיב -

16) בהעלותך ה' ב. 17) שעך הק"ש פס"ו. וראה לקויות שה"ש בסופו (נא, ג). וראה גם תו"כ פרשתנו שם לה, סע"א. 18) תניא רפ"ל ז'. 19) בהעלותך כ"ט, ג ואילך. 20) בסה"מ תקס"ב תי"ב ע' תנה ואילך. 21) ח"ג קלג, ב. וראה בהבא להלך - ספר הערכים-ת"ב ערך אהרן ע"ל. 22) ל' הכתוב - תשא לד, ב. מירכ"ז, ית. וראה זח"ג שם. 23) שלח יד, יד. 24) זח"ג קג, ב. וראה ספר הערכים שם (ערך אהרן) סט"ו. 25) בהבא לקמן - ראה סה"מ תקס"ב ע' תנה. 26) תו"א יתרו סח, סע"א ואילך. לקו"ת שמע"צ פג, א-ב. דרמ"צ קכז, ב. סה"מ תרכ"ז ס"ע קנז ואילך. סה"מ תרנ"ט ע' מה ואילך.

הנחת הית' בלתי מוגה